

בַּחֲדֵר הַסְּפָרִים שֶׁל אָבֶא

אַשְׁרֵי מִי שְׁחַדְרֵי סְפָרִים
מְקַשְׁטִים אֶת עוֹלָם יְלָדוֹתוֹ.
(הרב נריה, "זרעים", תרצ"ו)

כְּתֻבָּה: תָּמַר זֶקֶס אִיר: אֶלְחָנָן בֶּן אוֹרִי

לפני שנים רבות, באחד מלילות החורף הקרים ברוסיה הרחוקה, ירדו
פתיתי שלג גדולים על האדמה. רוחות עזות נשבו בחזקה, הדרכים
כלן כסו בלבן, קר היה בחוץ, קר מאד.
תחת שמירת הצמר הכחלה שכבו משהצבי ואחיו הקטן במטה.
בנימין נרדם, אך משהצבי חכה לאבא.
אבא שלהם, הרב פתחיה, נמצא בדרכים ימים רבים. הוא נוסע מעיר
לעיר ומכפר לכפר ללמד תורה.
"הלואי..." חשב משהצבי בלבן, "הלואי שאבא יחזר מהר הביתה..."
הוא סדר את הכרית תחת ראשו, משך את שמירת הצמר הכחלה עד
לכתפיו, עצם את עיניו, וכמעט נרדם.

לִפְתַּע נִשְׁמָעוּ צְעָדִים שְׁקֵטִים מִקְצֵה
הַמְּסָדְרוֹן, דֶּלֶת חֵדֶר הַסְּפָרִים נִפְתָּחָה
– וְנִסְגְּרָה.

הַתֵּיִשֵּׁב מִשְׁהַצְּבִי עַל הַמְּטָה, שִׁפְשֵׁף
אֶת עֵינָיו וְהוֹרִיד מֵעֵלָיו אֶת הַשְּׂמִיכָה
הַכְּחֹלָה.

הֲאֵם זֶהוּ אָבֹא?

הַצִּיץ מִשְׁהַצְּבִי מִחֵדְרוֹ. בְּקֶצֶה
הַמְּסָדְרוֹן, תַּחַת דֶּלֶת חֵדֶר הַסְּפָרִים,
הָאִיר פֶּסֶס שֶׁל אוֹר אֶת הַחֻשְׁכָּה.
הוּא צָדֵק, אָבֹא בְּבֵית! לוֹמֵד תּוֹרָה
בְּחֵדֶר הַסְּפָרִים!

“אשמח את אבא ואפתיע אותו בספרייה!” חשב משהצבי לעצמו.
הוא פתח את דלת חדר הספרים ונכנס בשקט.
בספרייה, ליד השלחן הגדול, ישב אבא, החליק את אצבעו על דף
הגמרא, עקב אחרי המלים וקרא מתוכו.
“אוריד את חמש בראשית מהמדף, אשב על הכסא ליד אבא –
ואלמד!” חשב משהצבי לעצמו, טפס ועלה על הכסא הגבוה
שליד דלת הכניסה.

הוא הוציא מהמדף את החמש והחזיק אותו בידו.
כשרצה לרדת חזרה, נתקלה ידו במחזיק הספרים,
והוא נפל בקול גדול על הרצפה.

שָׁמַע אָבָא אֶת הַקּוֹלוֹת וְהָרִים אֶת רֹאשׁוֹ מִדֶּף הַגְּמָרָא. חִיּוֹן
גָּדוֹל הִתְפַּשֵּׁט עַל פְּנָיו כְּשֶׁרָאָה אֶת מִשְׁהַצְּבִי צוֹעֵד לְעֵבְרוֹ.
”אָבָא, מָתִי הִגַּעְתָּ הַבַּיְתָה? אָבָא, הֲיָה לָךְ קֶר בְּדַרְךְ?”

יָרַד עָלָיְךָ שְׁלֵג?”

רָצָה אָבָא לְהַשִּׁיב עַל הַשְּׁאֵלוֹת,
אךְ מִשְׁהַצְּבִי הִמְשִׁיךְ לִשְׁאֵל וְלִשְׁאֵל
וְלֹא נָתַן לְאָבָא לְעֲנוֹת.

”אָבָא, מָתִי תִלְמַד אוֹתִי שׁוּב

עַל אֲבָרְהָם וְשָׂרָה?”

”אָבָא, אַתָּה חוֹשֵׁב שְׁגַם לִי יֵהִיוּ

הַרְבֵּה סִפְרִים? גַּם לִי תִהְיֶה

סִפְרִיהַ גְּדוֹלָה כְּמוֹ שְׁלֵךְ כְּשֶׁאֲגִדְלָ?”

הנהן אבא בראשו וצחק.
"משה צבי, אתה שואל הרבה שאלות וזה טוב, אני יודע שאתה אוהב ללמד וזה מצוין. בעזרת ה', כשתגדל, גם לך תהיה ספרייה גדולה, ובודאי יהיו בה ספרים רבים! עכשו השעה כבר מאחרת, הגיע הזמן שנלך לישן. מחר בבקר נמשיך ללמד יחד על אברהם ושרה."
"וגם על יצחק ורבקה, ו... על יעקב ורחל ולאה." בקש משה צבי.
אבא הנהן בראשו ולוה את משה צבי אל חדרו. הוא עזר לו להכניס למטה וכסה אותו בשמיכת הצמר הכחלה.

בְּחֹדֶר, תַּחַת הַשְּׂמִיכָה, חָם
וְנֹעִים הָיָה לְמִשְׁה־צְבִי.
הוּא עָצַם אֶת עֵינָיו וְשָׁמַח.
אָבֹא חֹזֵר הַבַּיְתָה, וּמְחַר
בְּבִקְרָה יִלְמְדוּ שְׁנֵיהֶם יַחַד עַל
אֲבוֹרָהּם וְשָׂרָה בַּסְּפָרִיָּה! אוֹלֵי
יִסְפִּיקוּ לְלַמֵּד גַּם עַל יִצְחָק
וְרַבְקָה. וְאוֹלֵי, אוֹלֵי גַם עַל
יַעֲקֹב, רַחֵל וְלֵאָה!
שְׁנֵה עֶבְרָה וְעוֹד שְׁנֵה, מִשְׁה
צְבִי הַקָּטָן גְּדֹל וְעֵלָה לְאַרְץ
יִשְׂרָאֵל לְלַמֵּד בְּהַ תּוֹרָה. כְּמוֹ
לְאָבוֹ, גַם בְּבֵיתוֹ שֶׁל הָרֵב
מִשְׁה־צְבִי נִרְיָה בְּכִפֹּר הָרוֹאָה
יִשְׁנֵה עַד הַיּוֹם סְפָרִיָּה גְדוֹלָה.
וּבַסְּפָרִיָּה מְדַפְּסִים עֲמוּסִים
בַּסְּפָרִים - מְהֻרְצָפָה וְעַד
לְתַקְרָה! מְסֻפְרִים אֵלּוֹ לְמַד
הָרֵב אֶת הַתְּלִמִּידִים הָרַבִּים
בִּישִׁיבָה שֶׁהַקִּים.